

Dňa 6. 6. 2016 publikoval denník SME na svojich prvých stránkach článok R. Cuprika „Zamestnanci si robia, čo chcú. ÚPN trestá ľudáka a matičiara.“ Bol akýmsi voľným pokračovaním nenávistných mediálnych útokov na nepohodlných historikov M. Lacka a niekdajšieho šéfa historického ústavu Matice slovenskej J. Bobáka. Jeho zámerom bolo vytvoriť obraz problémových a svojvoľne si konajúcich zamestnancov ÚPN a tak pripraviť pôdu na ich prepustenie. (Čo údajne od Krajňáka ešte v októbri 2014 požadoval šéf istej náboženskej obce).

Neviem presne rozlíšiť, ktoré informácie v článku poskytol O. Krajňák a ktoré sú len fabuláciou redaktora či čerpaním z agentúry „JPP“. Rozhodne však môžem konštatovať, že článok obsahuje viaceré polopravdy, nepravdy a lži.

V prvom rade, ako zamestnanec ÚPN, kde pôsobím už od mája 2007, som si vždy plnil svojej pracovné povinnosti, ba ich vysoko prekračoval.

prikázal grafikovi vyhodit'. Bez vedomia autora.

PRACOVNÉ NAPOMENUTIA A ISLAMSKÝ ŠTÁT

Komickým završením pondelkovej kampane bolo prebratie tohto pochybného, konšpiračného článku, Slovenským rozhlasom. V jeho poludňajšom rádiožurnále totiž odznela informácia, že „ÚPN napomenul svojich 5 zamestnancov, ktorí si minulý rok zanedbali pracovné povinnosti a venovali sa svojím aktivitám“. Nevie, či verejno-právny rozhlas informuje o udelených pracovných pokarhaniach aj v iných podnikoch. No štyri mesiace stará informácia z ÚPN odznela. Mimochodom, po správe o prezidentovi a pred správou o vyčíňaní tzv. Islamského štátu.

Článok na jednej strane naznačil, že na čele ÚPN je človek, ktorý vedie vojnu proti vlastným zamestnancom a dostal ho na pokraj vnútorného rozvratu. Prejavom pokrytectva u Krajňáka i tzv. nezávislého denníka je i to,

Reakcia historika Martina Lacka

na článok „Zamestnanci si robia, čo chcú. ÚPN trestá ľudáka a matičiara (SME, 6. júna 2016)

O výsledkoch mojej práce informujem aj na internetovej stránke (martinlacko.sk). Podnes som nedostal žiadne pracovné pokarhanie. Vo februári 2016 ho však dostali zamestnanci, ktorí protestovali voči účelovým, nereálne stanoveným pracovným úlohám zo strany O. Krajňáka.

AMERICKÉ BOMBARDOVANIE
– NOVÉ TABU

že im prekáža podpis radového zamestnanca ÚPN pod niektoré občianske iniciatívy, no neprekáža im zapojenie sa ÚPN do predvolebnej kampane KDĽH či pôsobenie straníkov i funkcionárov KDĽH. Dokonca v riadiacich štruktúrach ústavu.

NENÁVISŤ ŠÍRIA LIBERÁLI

Pokiaľ ide o denník SME, rád sa zakrýva heslami ako tolerancia, plu-

V článku sa uvádza: „Krajňák Lackovu prácu v ÚPN kritizoval s tým, že vo svojej štúdií sa venoval americkému bombardovaniu Apollo“ pričom vraj ÚPN má mapovať zločiny nacizmu a komunizmu. Vraj „nemôže donekonečna akceptovať, že si zamestnanci budú robiť, čo chcú“.

Ak Krajňák tieto slová naozaj vyslovil, môžem konštatovať, že buď si nepamätá – a teda pamäťový ústav vedie človek s problematickou pamäťou – alebo úmyselne klame a zavadza. Spomenutá štúdia nebola totiž „svojvoľnou aktivitou“, ale témou riadne odsúhlasenou riaditeľom Sekcie vedeckého výskumu ÚPN. Podľa zákona o ÚPN z roku 2002 sa má tento venovať nestrannému výskumu obdobia rokov 1939 – 1989, a sem logicky patria i vojnové tragédie. Štúdia nebola o bombardovaní „Apolky“, ale sa nazývala „Americké bombardovanie SR v rokoch 1944 – 1945 a jeho obeť“. Krajňák ju mal k dispozícii asi tri mesiace. Ako člen redakčnej rady časopisu Pamäť národa za ňu – bez najmenších pripomienok – aj hlasoval. V oficiálnom kalendárii ÚPN zverejnenom na jeho webovej stránke je americké bombardovanie zaradené medzi významné udalosti slovenských dejín 20. storočia. V štúdií som ako autor ani raz nepoužil termíny „agresia“ či „zločin“, ako to článok demagogicky podsúva. Cieľom nebola dehonestácia jednej či druhej vojnovéj strany, ale vyčíslenie tejto kategórie ľudských obetí. Mimochodom, prvýkrát v historiografii. Štúdia prešla odborným posudkom renomovaného historika letectva, i schválením redakčnej rady. Napriek tomu, deň pred tlačou celú štúdiu aj s jedinečnými fotografiami, Krajňák

ralita či inakosť. V skutočnosti ale pluralitu potiera, miesto tolerancie forsírjuje nenávisť a dezinformácie. Proti nepohodlným intelektuálom píše články v duchu 50. rokov, keď boli títo verejne nálepkovaní, čo automaticky značilo ich spoločenské odsúdenie. Nálepkovanie býva spravidla dôkazom argumentačnej neschopnosti. V prípade SME však aj výrazom kontinuity dnešných liberálov s boľševickou ideológiou. Ako vtedy, tak i dnes je prenasledovaná národno-štátna myšlienka a jej protagonisti. Tak, ako marxisti v roku 1954 súdili za „buržoázny nacionalizmus“, organizovali „špitze-riády“, odhaľovali a likvidovali „prežitky ľudáctva“, robia to aj ich liberálni nasledovníci.

V širšom kontexte článok demonštruje úpadok „slovenskej“ žurnalistiky. Ak si jeden denník nevie overiť základné fakty o inštitúcii sídliacej v centre hlavného mesta SR, len kúsok od sídla redakcie, dať ich do objektívnych súvislostí, vyvstáva otázka, aká je relevancia a dôveryhodnosť jeho informácií o iných štátnych inštitúciách, o dianí doma i vo vzdialenom svete.

Napokon, o spôsobe práce denníka a jeho morálnych zásadách veľa napovie i to, že ani jedného z napadnutých historikov neoslovil, aby sa k obvineniam vyjadril.

Očierňiť človeka, osobitne intelektuálov, osočiť ich, biľagovať a verejne odsúdiť bez toho, že by dostali priestor povedať čo i len jedinú vetu na svoju obhajobu, nie je vizitkou demokracie, ale extrémizmu, ba totality. Tú veľmi agilne budujú práve nenávistné médiá typu denníka SME. Ak by mali tú moc, nepohodlných intelektuálov najradšej pozatvárali do politických gulagov.

Presne tak, ako kedysi boľševici...